

De dag van Pinksteren

“Toen de dag van Pinksteren volledig was aangebroken, waren zij [de discipelen van Jezus] allen eensgezind op dezelfde plaats. En plotseling kwam er een geluid uit de hemel, als van een hevige windvlaag, en het vulde het hele huis waar zij zaten. En er verschenen voor hen tongen, als van vuur, en er rustte er één op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere talen te spreken, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Handelingen 2:1-4

De christelijke wereld erkent doorgaans drie opmerkelijke gebeurtenissen als de basis van haar religieuze overtuigingen: de wonderbaarlijke geboorte van Jezus door zijn moeder Maria; de dood van Jezus aan het kruis op Golgotha; en de opstanding van Jezus op de „derde dag” tot de goddelijke geestelijke natuur. Er is een vierde gebeurtenis die van vitaal belang is voor de christen – een gebeurtenis die echter over het algemeen niet dezelfde diepgaande waardering geniet als zij zou moeten krijgen. Het is de Pinksterdag, die plaatsvond vijftig dagen na de opstanding van Jezus. Het is ons doel in deze beschouwing om de oorsprong, de achtergrond en, het allerbelangrijkste, de betekenis van deze bijzondere dag in de geschiedenis van het christelijk geloof te onderzoeken.

Het woord 'Pinksteren' komt slechts drie keer voor in de Bijbel en is een Grieks woord dat alleen in het

Nieuwe Testament voorkomt. Het bekendste gebruik ervan vinden we in de woorden van onze openingstekst. Het woord wordt later gebruikt in Handelingen 20:16: “Paulus had besloten om via Efeze naar P e te varen, omdat hij geen tijd in Azië wilde doorbrengen; want hij haastte zich, indien het hem mogelijk was, om op de dag van P Jeruzalem te zijn.” De laatste keer dat het woord wordt gebruikt, is in 1 Korintiërs 16:8: “Ik zal in Efeze blijven tot Pinksteren.” In deze laatste twee verwijzingen wordt gesuggereerd dat Pinksteren meer was dan alleen de opmerkelijke gebeurtenis die in Handelingen hoofdstuk 2 wordt beschreven met betrekking tot de uitstorting van de Heilige Geest. Pinksteren vond zijn oorsprong als een van de feestdagen van de Joden die in het Oude Testament worden beschreven.

Het Oudtestamentische feest

Wat in de tijd van het Nieuwe Testament bekend werd als Pinksteren, was een van de drie jaarlijkse feesten van Israël. In het Oude Testament had het twee namen: het ‘Oogstfeest’ en het ‘Wekenfeest’. We lezen erover onder de naam Oogstfeest in Exodus 23:14-16: “Drie keer per jaar zult gij een feest voor Mij vieren. Gij zult het Feest van het Ongezuurde Brood vieren: ... En het Oogstfeest [Pinksteren], de eerste vruchten van uw arbeid, die gij op het veld hebt gezaaid; en het Feest van de Inzameling, dat aan het einde van het jaar is, wanneer gij uw arbeid van het veld hebt ingezameld.”

Een andere verwijzing naar dit feest staat in Deuteronomium 16:9,10,16, waar het het Wekenfeest wordt genoemd. “Zeven weken zult gij voor u tellen; begint de zeven weken te tellen vanaf

het moment dat gij de sikkel aan het koren zet. En gij zult het Wekenfeest [Pinksteren] vieren voor de HEERE, uw God, met een offergave van uw hand, die gij aan de HEERE, uw God, zult geven, naar de mate waarin de HEERE, uw God, u gezegend heeft. ... Drie keer per jaar zullen al uw mannen voor de HEERE, uw God, verschijnen op de plaats die Hij zal kiezen []; op het Feest van Ongezuurde Broden, op het Feest van de Weken en op het Feest van de Loofhutten [oogstfeest]; en zij zullen niet met lege handen voor de HEERE verschijnen.” Het Feest van de Weken wordt ook op twee andere plaatsen genoemd: Exodus 34:22 en Numeri 28:26-31.

Leviticus hoofdstuk 23 legt in detail uit wanneer Pinksteren precies plaatsvond, wat het doel ervan was en waarom het met twee namen werd aangeduid: het Oogstfeest en het Wekenfeest. De verzen 5-7 luiden: “Op de veertiende dag van de eerste maand, bij het vallen van de avond, is het Pascha van de HEERE. En op de vijftiende dag van diezelfde maand is het Feest van Ongezuurde Broden. ... Op de eerste dag [de eerste dag van het Feest van Ongezuurde Broden – de vijftiende dag van de eerste maand] zult gij een heilige samenkomst hebben; gij zult op die dag geen dienstwerk verrichten.” Deze eerste dag van het Feest van Ongezuurde Broden moest een “heilige samenkomst” zijn, dat wil zeggen een speciale sabbatdag. Sabbatdagen waren dagen waarop de Israëlieten geen dienstbaar werk deden. In dit geval was het niet de wekelijkse zevende-dag-sabbat, maar een speciale sabbat – een heilige samenkomst voor de Heer.

Verder in de verzen 10 en 11: “Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij in het land komt, dat Ik u geef, en de oogst daarvan maait, dan zult gij een garve van de eerstelingen van uw oogst tot de priester brengen; en hij zal de garve voor het aangezicht des HEEREN zwaaien, opdat zij voor u aangenomen worde; op de dag na de sabbat zal de priester haar zwaaien.” Dit “zwaaien” van de schoof, of handvol, van de eerste vruchten van Israëls graanoogst, moest gebeuren op de zestiende dag van de eerste maand, de “dag na” de speciale sabbat, die, zoals eerder opgemerkt, op de vijftiende viel.

De verzen 15 en 16 luiden: „Gij zult voor uzelf tellen vanaf de dag na de sabbat, vanaf de dag waarop gij de garve van het schudoffer hebt gebracht [de zestiende dag van de eerste maand]; zeven sabbatten [49 dagen] moeten volkomen zijn: tot de dag na de zevende sabbat zult gij vijftig dagen tellen; en gij zult een nieuw graanoffer aan de HEERE brengen.” Deze vijftigste dag was het Wekenfeest – of het Oogstfeest. Het wordt het Wekenfeest genoemd omdat de datum waarop het feest plaatsvond werd bepaald door het tellen van zeven weken, plus één dag, vanaf het moment dat de garve van de eerste vruchten werd geofferd. Bovendien betekent het Griekse woord Pinksteren ‘de vijftigste dag’. Afhankelijk van de Joodse berekening van elk kalenderjaar kan de datum van Pinksteren variëren tussen de tweede helft van mei en de eerste helft van juni. Op basis van de berekening in Leviticus 23 was de overeenkomstige datum voor Pinksteren dit jaar 23 mei 2026.

Het doel van het Israëlische feest

Dit feest van Israël was bedoeld als een dankfeest voor God voor de eerste vruchten van hun oogst, vandaar de tweede naam, Oogstfeest. Dit was een bijzondere oogst. Het was geen oogst van groenten of fruit, maar een oogst van graan – met name gerst en tarwe. De eerste vruchten van deze oogst werden aan God gewijd. Tijdens dit feest werden vele offers gebracht. Er waren brandoffers, graanoffers, plengoffers, zondoffers en dankoffers – allemaal gebracht als een dankfeest aan God voor hun graanoogst. Leviticus 23:16-20

Een bijzonder offer van dit feest moest een 'nieuw graanoffer' zijn, zoals vermeld in vers 16. Dit offer wordt in vers 17 beschreven: 'Gij zult uit uw woningen twee schudbroden van twee tienden brengen; zij zullen van fijn meel zijn; zij zullen met zuurdesem gebakken zijn; zij zijn de eerste vruchten voor de HEERE.' De Israëlieten moesten twee broden offeren, gemaakt van de eerste vruchten van hun graanoogst. De broden moesten voor het aangezicht van de Heer worden geschud als dankzegging en toewijding aan Hem voor de overvloed van hun oogst. Vijftig dagen eerder hadden zij ook al een offer voor God geschud, maar dat was slechts een handvol van de eerste vruchten. Nu waren zij begonnen met de daadwerkelijke graanoogst en brachten zij twee broden, gemaakt van wat zij zojuist hadden geoogst, om aan de Heer te offeren. Hun oogst zou nu doorgaan totdat al het graan was binnengehaald.

Overeenkomst met het Nieuwe Testament

De reden waarom we zo gedetailleerd ingaan op het Israëliische Oogstfeest, of Wekenfeest, is dat het specifiek verband houdt met de Pinksterdag in het Nieuwe Testament. Ten eerste merken we de overeenkomst op in de timing van dit feest. Zoals eerder geciteerd uit Leviticus 23:5, was de 14e dag van de eerste maand het Pascha van Israël. In het Nieuwe Testament komt dit overeen met de dood van Jezus als het grotere Paschalam – “het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.” (Johannes 1:29). Jezus’ dood vond precies op dezezelfde datum plaats. Terugkomend op Leviticus 23:10,11: twee dagen later, op de 16e dag van de eerste maand, werd de garve, of handvol, van de eerste vruchten voor het aangezicht van de Heer gezwaaid. Dit komt overeen met de opstanding van Jezus, die eveneens twee dagen na zijn dood als het Paschalam plaatsvond. Net zoals Hij had voorspeld, lag Jezus drie dagen in het graf – een deel van de 14e, de hele 15e en een deel van de 16e dag van de eerste maand, volgens de Joodse tijdrekening. Mattheüs 16:21; Lucas 9:22

De apostel Paulus zei in 1 Korintiërs 15:20 dat Jezus „de eersteling was van hen die ontslapen waren”. Hij was de garve, de handvol, van de eerstelingen – de allereerste die door de machtige kracht van God uit de dood tot eeuwig leven was opgewekt. (Kolossenzen 1:18). Dit symbolische ‘zwaaien’ met de garve van de eerste vruchten toonde Gods aanvaarding van Jezus’ verlossend offer, met als gevolg zijn opstanding uit de dood door goddelijke kracht. Ten slotte brengt het tellen van zeven sabbatten plus één, oftewel vijftig dagen, vanaf de

opstanding van Jezus, de garve van de eerste vruchten, ons bij de Pinksterdag, zoals beschreven in Handelingen hoofdstuk 2.

Net zoals het feest van Israël de inwijding van de eerste vruchten van hun graanoogst was, omvatte de Pinksterdag de inwijding van de grotere eerste vruchten – de 'tarwe' aan God. De kerk, bestaande uit trouwe christenen, moest worden opgenomen als deel van de klasse van de eerste vruchten. Jezus was de 'eerste' van de klasse van de eerste vruchten, maar ook de kerk is, zoals vermeld in Jakobus 1:18, een 'soort eerste vruchten'. Johannes de Openbaarder spreekt ook over trouwe christenen als de 'eerste vruchten' in Openbaring 14:4, waar hij deze beschrijft als 'uit de mensen verlost, zijnde de eerste vruchten voor God en het Lam'. Deze toewijding van de kerk begon met Pinksteren, waarbij zij symbolisch voor de hemelse Vader werd opgeheven, of getoond, als aan Hem toegewijd.

Als we naar de Pinksterdag kijken, was dit een hoogtepunt van drie zeer belangrijke en essentiële gebeurtenissen in Gods plan. De eerste was het losgeld, dat Jezus betaalde toen Hij stierf als een overeenkomstige prijs voor Adam aan het kruis. (1 Timoteüs 2:5,6). De tweede van deze opmerkelijke gebeurtenissen was Jezus' opstanding door de machtige kracht van God. (Efeziërs 1:19-21). De derde was de Pinksterdag – de dag van de toewijding van de toekomstige kerk aan de Hemelse Vader.

De Pinksterdag

De gebeurtenissen die de Pinksterdag omvatten, zijn talrijk. Het was niet louter de dag waarop de

Heilige Geest over de kerk kwam. Dit gebeurde inderdaad, en de voordelen waren niet alleen voor degenen die toen aanwezig waren, maar hebben zich sindsdien over de gehele periode uitgestrekt tot degenen die hun leven op aanvaardbare wijze aan God hebben gewijd.

Voor de honderdtwintig volgelingen van Jezus die in de bovenzaal bijeen waren en hun leven aan Hem hadden gewijd, betekende de Pinksterdag veel. (Handelingen 1:15). Het betekende dat God hun toewijding aan Hem had aanvaard. Het betekende dat zij nu in Zijn ogen gerechtvaardigd waren. Het betekende dat hun leven van opoffering nu zou beginnen, en het betekende dat de wedergeboorte door de Heilige Geest had plaatsgevonden. Daardoor zouden zij nu nieuwe schepselen in Christus Jezus zijn. Romeinen 5:1; 12:1; 1 Petrus 1:3; 2 Korintiërs 5:17

De Pinksterdag is tot op de dag van vandaag ook van grote betekenis geweest voor alle ware christenen. Het betekende de opening van de „hoge roeping van God in Christus Jezus” (Filippenzen 3:14). Pinksteren duidde ook op de zalving, of de toewijding, van de kerk als een klasse, om Gods „koninklijk priesterschap” te zijn (1 Petrus 2:9). Het toonde aan dat de mogelijkheid nu openstond voor elk individueel toekomstig lid van dat priesterschap om de dingen te ontvangen die degenen in de bovenzaal ontvingen – Gods aanvaarding van hun toewijding, rechtvaardiging, het begin van hun offer, en de verwekking door de Heilige Geest. Sinds Pinksteren is elk toekomstig lid van het koninklijk priesterschap in diezelfde relatie gekomen vanwege de gebeurtenissen die toen plaatsvonden.

Men zou zelfs kunnen zeggen dat met Pinksteren het proces begon om de mens weer in harmonie en in de gunst van God te brengen, te beginnen met de kerk. De Pinksterdag was inderdaad het eerste uiterlijke bewijs voor de mensheid van Gods toerekening van de voordelen van het losgeld dat door Jezus was betaald. Romeinen 4:16-25

De Heilige Geest

Inzicht in de uitstorting van de Heilige Geest is essentieel om de volledige betekenis van Pinksteren te kunnen waarderen. Wat is de Heilige Geest? In algemene termen is de Heilige Geest de onzichtbare kracht en invloed van God. Deze heeft altijd bestaan. God is van eeuwigheid tot eeuwigheid, en dus zijn ook zijn kracht en zijn invloed – zijn Heilige Geest – van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Er is echter een diepere betekenis aan de Heilige Geest als het gaat om toegewijde christenen. Voor hen kan de Heilige Geest worden gedefinieerd als de heilige en rechtvaardige invloed en kracht van God die de vonk van het leven geeft aan, voedt en hun nieuwe leven “in Christus” bestuurt (2 Korintiërs 5:17). Het woord “geest” komt van het Griekse woord pneuma en betekent “adem”. Om de definitie van de Heilige Geest voor de christen te vereenvoudigen, kan deze worden vergeleken met wat de levensadem is voor het natuurlijke lichaam. Het lichaam moet de fysieke levensadem hebben. Als de adem aan het natuurlijke lichaam wordt ontnomen, sterft het binnen enkele minuten. Evenzo kan het nieuwe leven van de christen in Christus zonder de Heilige Geest – Gods heilige en rechtvaardige invloed – niet leven, zich ontwikkelen en tot volwassenheid groeien.

De Heilige Geest op Pinksteren

Handelingen hoofdstuk 2 beschrijft wat er op de Pinksterdag gebeurde met betrekking tot de uitstorting van de Heilige Geest. De verzen 2-4 luiden: “Plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, en het vulde het hele huis waar zij zaten. En er verschenen aan hen tongen als van vuur, die zich op ieder van hen neerzetten. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere tongen [Grieks: talen], zoals de Geest hun gaf uit te spreken.”

Waarom gaf God zo'n uiterlijke demonstratie van de uitstorting van de Heilige Geest in de vorm van een 'geluid uit de hemel', een 'krachtige wind die voortrazend klonk', 'vlammen' als van vuur en het spreken in andere talen? Daar waren twee redenen voor.

Ten eerste was het een getuigenis voor de aanwezigen. Het verslag vermeldt: “Er woonden in Jeruzalem Joden, vrome mannen, uit alle volken onder de hemel.” Veel Joden waren naar Jeruzalem gereisd omdat dit een van hun feestdagen was. Toen de uitstorting van de Heilige Geest de apostelen in beweging bracht en zij in andere talen begonnen te spreken [of misschien begrepen werden], was dat een getuigenis voor allen die daar bijeen waren (verzen 5,6). Velen waren verbaasd en vroegen zich af wat deze dingen betekenden. Anderen beschuldigden de apostelen ervan dronken te zijn (verzen 12,13). Dit bracht Petrus ertoe op te staan en tot de menigte te spreken. Hij citeerde uit de profeet Joël en uit de Psalmen, en gaf een prachtig getuigenis van Gods plan, geerd in Jezus

(verzen 14-40). Het resultaat van dat getuigenis staat in vers 41: “Diezelfde dag werden er ongeveer drieduizend zielen aan hen toegevoegd.”

Ten tweede was de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren een demonstratie van Gods kracht en invloed zoals die nog nooit eerder in zijn menselijke schepping was gezien. Deze kracht rustte op een bijzondere manier op de apostelen doordat zij verschillende “gaven” kregen. De apostel Paulus noemt enkele van deze gaven in 1 Korintiërs 12:28-30: “gaven van genezing, hulp, leiding, verscheidenheid van talen ... wonderen.” Dit waren allemaal uiterlijke gaven van de Heilige Geest die werden gegeven om de vroege kerk en het gezag van de apostelen te helpen vestigen. Ze waren een geweldige demonstratie van Gods macht en invloed op hen, waarmee Hij Zijn gezag namens hen manifesteerde.

Grotere betekenis

Hoe buitengewoon deze demonstraties ook waren, hoe opwindend de gaven ook waren, en hoewel ze in één dag drieduizend potentiële leden aan hun aantal toevoegden, was dit alles niet de belangrijkste betekenis van Pinksteren. De grotere betekenis van Pinksteren had betrekking op het belangrijkste werk van de Heilige Geest, dat innerlijk zou zijn. Dit werk was niet voor de mens te zien. Het was in feite het werk van het ontwikkelen van het leven van de Nieuwe Schepping in elk individueel lid van “het lichaam van Christus”. 1 Korintiërs 12:27

De belangrijkste gebeurtenis in verband met de Pinksterdag was de persoonlijke verwekking van elk van de discipelen door de Heilige Geest. In 1

Korintiërs 12 bespreekt Paulus juist deze kwestie. Nadat hij in de voorgaande verzen de verschillende gaven van de Geest heeft opgesomd, zegt hij in vers 31: “Streef vurig naar de beste gaven; en toch wijs ik u een nog voortreffelijkere weg.” De “nog voortreffelijkere weg” was het onderwerp van het volgende hoofdstuk, 1 Korintiërs 13, waarin de apostel zich uitsluitend richtte op de karaktereigenschap van de liefde. Liefde is de som van de vruchten van de Geest, waarin de ontwikkeling van het nieuwe leven in Christus wordt beschreven (Galaten 5:22,23). Dit was de nog voortreffelijkere weg, het nog voortreffelijkere werk van de Heilige Geest, en de grootste betekenis van Pinksteren.

Werken van de Heilige Geest

Het innerlijke werk van de Heilige Geest, dat door Paulus werd samengevat als liefde, wordt in veel teksten van het Nieuwe Testament genoemd. Het 8e hoofdstuk van Romeinen bevat een gedetailleerde bespreking van de Heilige Geest, die veel verlichting en leiding geeft aan de volgelingen van Christus. De uitdrukking “Heilige Geest” of “Geest” wordt alleen al in dit hoofdstuk zo’n twintig keer genoemd. De werken van de Heilige Geest zoals hier beschreven, kunnen in tien gebieden worden onderverdeeld.

1. In de verzen 1 en 2 wordt de Heilige Geest een ‘wet’ genoemd, een wet van het leven. De christen moet de Heilige Geest hebben – een wet van het leven – anders sterft de nieuwe schepping. Deze verzen luiden: ‘Er is dus nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn. ... Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood.’

Deze passage zegt niet alleen dat de Heilige Geest een 'wet' van het leven is, maar ook dat Hij de volgelingen van Jezus heeft bevrijd van die andere wet waaronder zij voorheen stonden – de 'wet van de zonde en de dood'.

2. De Heilige Geest is een invloed waardoor men wandelt en denkt. De verzen 4 tot en met 6 brengen dit naar voren: "Opdat de gerechtigheid van de wet in ons vervuld zou worden, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want zij die naar het vlees zijn, hebben hun gedachten op de dingen van het vlees; maar zij die naar de Geest zijn, op de dingen van de Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood; maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede."

3. De verwekking door de Heilige Geest belichaamt de gedachte van "Christus in u, de hoop der heerlijkheid" (Kolossenzen 1:27). Romeinen 8:9,10 zinspelen hierop en zeggen: "Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, indien althans de Geest van God in u woont. Maar indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem. En indien Christus in u is, is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid." Deze Heilige Geest van God, of, zoals Paulus er ook naar verwijst, de "Geest van Christus", moet "in" zijn volgelingen zijn. Christus is niet letterlijk in ons. Het is zijn geest van verwekking, zijn invloed, die in ons hart is en die ons motiveert. 1 Johannes 2:27

4. Het vierde werk van de Heilige Geest wordt beschreven in Romeinen 8:11, waar staat: "Als de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt in u woont, zal Hij die Christus uit de

doden heeft opgewekt ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest die in u woont.” De Heilige Geest “verlevendigt” – Hij geeft leven. Hij geeft iemand de gelegenheid om God te dienen, Zijn Waarheid te begrijpen, een aanvaardbaar offer te zijn, en zal uiteindelijk de “kroon des levens” geven aan hen die trouw zijn tot in de dood. Openbaring 2:10

5. Het werk van de Heilige Geest in onze geest helpt ons bij het doden van de daden van ons gevallen vlees. Romeinen 8:13 zegt: “Indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult gij leven.”

6. Een ander werk van de Heilige Geest wordt vermeld in vers 14: “Zovelen als door de Geest van God geleid worden, die zijn zonen van God.” De Heilige Geest leidt en stuurt de christen. Dit kan worden gezien als Gods voorzienige zorg voor zijn volgelingen. Zijn Heilige Geest brengt deze zorg tot stand door bij zijn volgelingen te zijn bij elke stap op de smalle weg. De hymne-dichter heeft geschreven: “Ik loop liever in het donker met God, dan alleen in het licht.” Gods volk kan dit zeggen omdat het de Heilige Geest is – zijn voorzienige invloed en kracht – die hun leven leidt en stuurt.

7. De verwekking door de Heilige Geest is een zekerheid van het zoonschap. Vers 15 zegt: “Gij hebt niet de geest van slavernij ontvangen om opnieuw te vrezen, maar gij hebt de Geest van aanneming tot kinderen [zoonschap] ontvangen, waardoor wij roepen: Abba, Vader.” Wat een zekerheid geeft de Geest de volgelingen van Christus dat zij kinderen van God zijn!

8. Vers 16 zegt: “De Geest zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn.” Dit is een bevestiging dat onze geest, ons hart, onze motieven, die in toewijding aan de Heer zijn gegeven, als het ware op dezelfde “golflengte” zitten als God – dat wil zeggen, ze “getuigen” samen met de Heilige Geest. Wanneer deze samen getuigen, is dat een verklaring dat wij dezelfde doelstellingen hebben die God, door de Heilige Geest, in ons beoogt.

9. De Heilige Geest weerhoudt ons er niet van om deel te hebben aan de beproevingen en het ‘zuchtende’ van het huidige leven terwijl we in het vlees zijn. Het is waar dat Gods kracht alles kan volbrengen, en Hij zou wellicht Zijn Heilige Geest kunnen gebruiken om te voorkomen dat we de beproevingen en het zuchten van het vlees doormaken. Dit is echter niet in ons eigen belang. Dit aspect van de Heilige Geest wordt getoond in vers 23: “Ook wijzelf, die de eerste vruchten van de Geest hebben, zuchten in ons innerlijk, terwijl wij wachten op de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam.”

10. De verzen 26 en 27 zeggen: “De Geest helpt ook onze zwakheden; want wij weten niet wat wij bidden moeten, zoals het behoort; maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij die de harten doorzoekt, weet wat de gedachte [Grieks: neiging] van de Geest is, omdat [deze] voor de heiligen pleit overeenkomstig de wil van God.” De Heilige Geest, die getuigt met onze geest, helpt ons op die momenten dat we moeite hebben om tot de Vader te bidden zoals we zouden willen, of niet weten waarvoor we moeten bidden. Zoals het vers zegt, pleit de Geest “naar de wil van God”.

Vervuld met de Geest

De apostel Paulus waarschuwt ons om de Geest niet te 'doven' – opzettelijk afstand te doen van de levengevende kracht van de Nieuwe Schepping. (1 Tessalonicenzen 5:19). We moeten op onze hoede zijn voor zelfs maar gedeeltelijke eigenzinnigheid in dit opzicht. 'Verdrietig de heilige Geest van God niet', zegt Paulus in Efeziërs 4:30. Laten we er juist naar streven om zoveel mogelijk van Gods invloed en kracht te ontvangen – om "vervuld te worden met de Geest" (Efeziërs 5:18). Door trouw te zijn, zelfs "tot in de dood", kunnen we zo de betekenis van Pinksteren en de daaruit voortvloeiende zegeningen voor christenen die hun leven hebben gewijd aan het volgen van Jezus' voetstappen van op e opoffering, lijden en dienstbaarheid aan de Hemelse Vader, ten volle waarderen.